

A.R. no. 133860
25 oktober 2013

Kantonrechter in Kort geding

Vonnis In de zaak van

RAJKUMAR RAMKALUP, wonende te Paramaribo,
gemachtigde: mr. G.R. Sewcharan, advocaat,
eiser in kort geding,

tegen

DE AUTORITEIT, rechtspersoon, ook bekend als de "Wegenautoriteit", gevestigd
en kantoor houdende te Paramaribo,
gedaagde in kortgeding,
gemachtigde voor gedaagde: mr. D. Moerahoe, advocaat.

Dit vonnis bouwt voort op het tussenvonnissen van 20 september 2013.

1. Het verdere proces verloop:

1.1. Dit blijkt uit de volgende processtukken:

- het proces-verbaal van de comparitie van partijen gehouden op 2 oktober 2013 en de tijdens de comparitie overgelegde documenten;
- de respectieve conclusies tot uitlating na comparitie zijdens elk der partijen.

1.2 De uitspraak van het vonnis in kortgeding is bepaald op heden.

2. De feiten, de vordering en de grondslag daarvan

Hiervoor verwijst de kantonrechter naar bovenvermeld tussenvonnissen.

3. De beoordeling

3.1 De kantonrechter volhardt bij al hetgeen in het bovengenoemd tussenvonnissen is overwogen.

3.2 In het tussenvonnissen is overwogen dat voor de beoordeling van de grondslag inlichtingen noodzakelijk zijn met betrekking tot de wijze van benoeming en ontslag van de directeur van de Wegenautoriteit. Voorts zou gedaagde in de gelegenheid gesteld worden om de Wet Wegenautoriteit over te leggen.

3.3 Tijdens de comparitie van partijen heeft gedaagde met betrekking tot de benoeming en het ontslag van de directeur als volgt verklaard: "het ontslaan van de directeur geschiedt op de wijze als vermeld in artikel 4 lid 3 van de wet wegenautoriteit. De Raad van Toezicht doet aan de Minister van OW het voorstel om de directeur te ontslaan. Er wordt dan een raadsvoorstel opgemaakt en voorgelegd aan de Raad van Ministers. Na verkregen goedkeuring van de Raad van Ministers wordt de directeur ontslagen. Deze procedure is gevolgd bij het ontslag van eiser. Op 26 juli had ik eiser uitgenodigd voor een gesprek op kantoor. Ik had met hem gesproken over zijn ontslag. Ik hield aan hem voor dat

er veranderde beleidsinzichten zijn en dat wij verder niet met hem konden werken. Eiser gaf aan enige kostwinner te zijn en dat hij zeker drie maanden nodig had om een andere baan te vinden. Hij gaf ook aan dat hij mij op maandag 29 juli uitsluitel zou geven. Er waren geen andere personen aanwezig tijdens dit gesprek en er is ook geen verslag van gemaakt."

3.4 Eiser heeft als volgt verklaard: "Ik ben inderdaad bij de heer Soman op kantoor geweest voor een gesprek en hij hield mij voor dat ik ontslag moest nemen, want er waren veranderde beleidsinzichten. Voorts vertelde hij dat ik niets verkeerd had gedaan, maar dat dit besluit van hoger hand kwam en dat hij het moest uitvoeren. Ik had elke maand met de RvT vergaderd en nooit was sprake van wanbeleid geweest. Er komt plotseling een andere minister en ik moet gelijk opstappen. Ik kreeg op 29 augustus 2013 een brief van de minister omtrent mijn ontslag. Van de RvT heb ik niets gehad. ik ben 2 jaar geleden aangetrokken vanuit het bedrijfsleven. Ik ben geen ambtenaar."

3.5 De gedaagde verklaarde ten aanzien van artikel 16 van de wet Wegenautoriteit als volgt: "op uw vraag wat de bedoeling is van artikel 16 van de wet wegenautoriteit antwoord ik dat het gaat om een overgangsbepaling inhoudende dat het personeel dat toen belast was met de afdeling Wegen op OW zou worden overgeheveld naar de wegenautoriteit. Dit artikel is op hun van toepassing en zij zouden worden opgenomen in het Pensioenfonds. Zij zijn werknemers conform het BW. Dit betekent dat indien de werknemers worden ontslagen, er vooraf een ontslag vergunning aangevraagd dient te worden. De directeur valt onder artikel 4 van de wet. Op hem is het BW niet van toepassing."

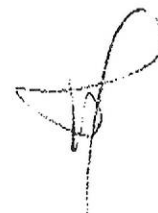
3.6 De kantonrechter overweegt dat de belangrijkste vraag die partijen dus verdeeld houdt de vraag is of er voor het ontslaan van de directeur van de Wegenautoriteit een ontslagvergunning vereist was.

3.7 Ook is de vraag belangrijk, nu gedaagde zich ook daarop beroept, of er sprake is van een beëindiging van de arbeidsrelatie met wederzijds goedvinden.

3.8 Gedaagde heeft in haar schriftelijke conclusie na comparitie als volgt aangevoerd met betrekking tot de ontslagprocedure: het ontslag is correct verleend waarbij artikel 4 lid 3 van de Wet in acht is genomen. Gedaagde voert aan dat de rechtspositie voor de medewerkers welke voortvloeit uit artikel 16 niet geldt voor de directeur omdat hij geen werknemer in de zin van het BW is. Dat slechts de medewerkers werknemers in de zin van het BW zijn. Voorts voert gedaagde aan dat er voldoende redenen waren het ontslag. Aan die redenen heeft gedaagde enkele alinea's gewijd. Gedaagde verwees naar verschillende documenten waaruit naar de mening van gedaagde bleek van het disfunctioneren van eiser. Gedaagde stelde daarbij dat samenwerking niet meer mogelijk is.

3.9 Eiser heeft in zijn schriftelijke conclusie na comparitie aangevoerd dat de wettelijke procedures niet in acht zijn genomen. Daarbij verwees eiser naar de Personeelswet en de wet Wegenautoriteit, met name artikel 16.

3.10 De kantonrechter is van oordeel dat, gelijk eiser stelt, uit artikel 16 van de Wet Wegenautoriteit blijkt dat de Wegenautoriteit een rechtspersoon is als

bedoeld in artikel 1 lid 2 van de Personeelwet, namelijk een rechtspersoon waarvoor bij of krachtens wet afzonderlijke voorschriften omtrent de rechtstoestand van het personeel zijn vastgesteld. In de Wet Wegenautoriteit zijn deze voorschriften vastgesteld. Uit Artikel 16 blijkt niet dat de bepaling niet voor de directeur geldt, integendeel is in het derde lid een bepaling opgenomen waarin de directeur expliciet wordt genoemd. In dit lid wordt verwezen naar rechten die kunnen worden ontleend aan het dienstverband waar in dit artikel op gedoeld wordt, namelijk de arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht. Ook ten aanzien van de directeur wordt in dit derde lid bepaald wat voor rechten hij kan ontleen aan het dienstverband. Het is naar het oordeel van de kantonrechter derhalve aannemelijk geworden dat de directeur een dienstverband met de Autoriteit heeft naar burgerlijk recht. De kantonrechter overweegt dat de regeling in artikel 4 lid 3 niet in de weg staat dat ook de regels naar burgerlijk recht worden toegepast, immers brengt het voorschrift in artikel 4 lid 3 met zich mee dat het voornemen voor het ontslag eerst de raad van ministers dient te passeren alvorens het kan worden verleend. Uit artikel 16 is aannemelijk dat daarnaast ook de regels van het Ontslagdecreet moeten worden nageleefd.

3.11 Met betrekking tot het verweer dat de dienstbetrekking met wederzijds goedvinden is beëindigd overweegt de kantonrechter dat dat verweer niet aannemelijk is geworden nu eiser dat ontkent, gedaagde dat weliswaar heeft gesteld, doch daarvan geen documenten heeft waar dat uit zou blijken en voorts eiser vlak na de ontvangst van de ontslagbrief de onderhavige vordering heeft ingesteld.

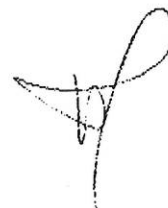
3.12 De kantonrechter is van oordeel dat bij de beëindiging van de dienstbetrekking niet de wettelijke procedure is gevolgd waardoor de de dienstbetrekking nog in stand is. Hierdoor zal het salaris moeten worden uitgekeerd totdat de dienstbetrekking op een rechtens juiste wijze is beëindigd.

3.13 De kantonrechter overweegt ten aanzien van het onder II gevorderde als volgt: het is uit de stellingen van gedaagde en de overgelegde producties aannemelijk geworden dat de Minister van Openbare Werken en de Raad van Toezicht van gedaagde geen vertrouwen meer hebben in eiser; in hoeverre dat standpunt van genoemde organen gegrond is kan in dit kort geding niet worden getoetst, immers leent het kort geding zich daar niet voor. Echter is het met een dergelijk klimaat tussen partijen niet mogelijk eiser terug te plaatsen in de hoogste leidinggevende functie van gedaagde, immers zal samenwerken in zo een klimaat niet mogelijk zijn. Dat gevorderde zal dan ook worden afgewezen.

3.14 De kantonrechter zal de overige stellingen en weren van partijen niet verder bespreken nu deze niet langer relevant zijn en gedaagde als de in het ongelijk gestelde partij veroordelen in de kosten van het geding.

4. De beslissing

4.1 Veroordeelt gedaagde om aan eiser te betalen het salaris ad. SRD.7.951,= (zevenduizend negenhonderd een en vijftig Surinaamse dollar) per maand, de representatie toelage ad. SRD.795,= (zevenhonderd vijf en negentig Surinaamse

Amo. 133860

dollar) per maand alsook de pensioenpremie en de ziektekostenverzekering, totdat op een rechtsgeldige wijze een eind is gekomen aan de arbeidsovereenkomst;

4.2 verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad;

4.3 veroordeelt gedaagde in de kosten van dit geding aan de zijde van eiser gevallen en tot aan deze uitspraak begroot op SRD.264,= (tweehonderd vier en zestig Surinaamse dollar);

4.4 wijst af het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en uitgesproken door mr. A.C. Johanns, kantonrechter-plaatsvervanger in kortgeding, ter openbare terechtzitting van het kantongerecht in het eerste kanton te Paramaribo van vrijdag 25 oktober 2013, in tegenwoordigheid van de griffier.

w.g. D. Hamdin

w.g. A.C. Johanns

EISER IN KORT GEDING IS IN PERSOON BIJ DE UITSPRAAK TER
TERECHTZITTING VETRSCHENEN EN DE CEDAAGDE IS BIJGESTAAN DOOR
HAAR GEMACHTIGDE VERSCHENEN.

VOOR EENSLUITEND AFSCHRIFT
DE GRIFFIER

29/10/13
Mr. S. Tika, subst. griffier